

A 2017-es SAITAMA KALAND

Ez lennék én, körülvéve az emberekkel, akik a júliusom felejthetlenné tették ☺

Árkus Vanessa

2017-ben az egyik bakancslistás pontom teljesült azzal, hogy a negyedéves sebészet gyakorlat keretein belül ellátogathattam Japánba. Mióta az eszemet tudom rajongok a japán kultúráért, ételeikért, képregényeikért, olykor szürreális mindennapjaikért. Ennek is tudható be, hogy már korábban részt vettem a PTE szervezte japán nyelvtanfolyamon, amit melegen tudok ajánlani minden érdeklődőnek. (Orvostanhallgatóknak a kurzus ingyenes, heti kétszeri délutáni elfoglaltságot jelent egy anyanyelvi japán tanárral) Ez a minimális japán nyelvtudás a későbbiekben rengeteg előnyhöz juttatott és segített a néhol dőcögős angol okozta kommunikációs akadályok leküzdésében. ☺

A júliusi hónapot a 20 értünk felelős japán egyetemista mellett 2 angol, 2 svéd, 2 tajvani és 2 SOTE-s cserediákkal töltöttük. Természetesen a gyakorlatok során rengeteg új embert is megismertünk, minden egyes kórházi osztályon komolyan vették a vendéglátói tisztségüket az ott dolgozók. (Átlagosan 2-szer szerveztek nekünk ingyenes vacsorákat, meghívtak minket ebédelni, stb...) A japán emberek mentalitásáról többnyire igazak a „hírek”, végtelenül nyugodt és türelmes, udvarias nemzet. Büszkék az országukra, némiképp függetlenítik is magukat a zajos világtól. Amennyiben érdeklődő és nyitott külföldivel találkoznak, segítőkészek és barátságosak. Ki kell emelni ugyanakkor, hogy az angollal akadhatnak majd problémák mind a kórházi, mind pedig a városi környezetben is. (Az okostelefonos fordítóprogramok életmentőek tudnak lenni ;)

Az erre a gyakorlatra jelentkezők jó ha kellőképp önállóak és van egy nagy adagnyi programszervező késztetés bennük. Gyakran előfordult, hogy a japán diákok leterheltsége miatt magunknak kellett eljutnunk a kórházba/környező városba/sportolni. A kórházi gyakorlat órái némelyik osztályokon átlagosan reggel 8-tól este 6-ig tartanak, erről is érdemes kicsit kérdezgetni a korábban kiutazókat. Szervezett program az első hétvégére volt, ekkor utaztunk a Fujihoz egy csapatépítő hétvégére, ami minden évben fantasztikusan sikerül. Ezután viszont akadt diák, akit 3 hétig egyszer sem láttunk.

Sajnos ez a program egyik nagy negatívuma, az ottani diákok végtelenül elfoglaltak és nem nagyon lehet velük időt tölteni még úgy sem – hogy ők benne lennének.

Előnyökből is akad bőven, nem szabad megijedni az első pár napnyi kultúrsokktól. Az ételek (elfogult vagyok) változatosak, a campus életét több menza, McDonalds, kávézó, boltok is színesítik, senki nem marad éhes. Sportolási lehetőséget találnak a szemfülesek, minden japán diáknak van egy clubja, ahova heti többször járniuk kell. Ez lehet sportklub, zenekar, művészeti klub – a tanácsom hogy hamar mérjük fel ezeket és csatlakozzunk a szimpatikus csapatokhoz egy-egy estére.

Az utazásunkat állta a kinti egyetem és költőpénzt is kaptunk, ami szűkösen akár elég is lehet az egy hónapra. A kinti árak magasabbak az itthon megszokottaknál, diplomatikusan azt mondanám 2-3-szor többre tud kerülni a legtöbb dolog. (A gyümölcs például elképesztően drága, ellenben a csomagolt pékárukhoz olcsón hozzá lehet jutni) Hétvégéken Tokyot és Kyotot érdemes meglátogatni, ezekhez rengeteg segítséget nyújt egy Tokyoban élő magyar patológus doktor: Mária. A tokyoi hétvége szervezését ő szokta elvállalni, ekkor saját házában ingyenesen biztosít szállást is a 2 POTE-s + 2 SOTE-s diák számára, megannyi programmal feldobva ottlétünket.

A sebészet gyakorlatomat én a gyereksebészen töltöttem, de gasztroenterológiai érdeklődésem miatt lehetőségem nyílt betekinteni a kinti endoszkópos labor és hasi laparoszkópos sebészet világába is. Az ottani orvoscépzés egyik alapelve, hogy a kinti diákok főként „csak” megfigyelhetnek, jegyzetelnek, de ritkán vesznek részt a műtéteken, beavatkozásokon. Egy pár napnyi ismerettség után ugyanakkor érdemes bátornak lenni, kérdezni minél többet és jelezni hogy pontosan milyen terület érdekel minket. Ez esetemben jól sült el, gyakorolhattam egy szimulációs eszközön a laparoszkópos eszközök kezelését és ellátogathattam egy-egy napra egyéb osztályokra is.

A nyelvi akadályokon sem érdemes fennakadni, kreatív megoldásokat kell találni a közös nevező megtalálásához. (Én sokat rajzoltam és rengetegszer írtam le angolul papírra a kérdéseim, írásban ugyanis sokkal jobban erősebbek a japánok mint szóban) Kinti segítségünk a helyi koordinátor: Masako segítségével 24 órában jelen volt, ő az elfertőződött sebtől a lekéssett buszon át az eltévedésünkig mindent igyekezett a kezében tartani. Egy kint élő amerikai tanár: Chad pedig szinte minden hétre szervezett nekünk angol nyelvű programokat, ahol helyi diákokkal beszélgethettünk, kirándulhattunk.

Összességében hatalmas élmény, de rugalmas és türelmes hozzáállást igényel hogy ezt értékelni is tudjuk. Az augusztust utána itthon a Pécsre utazó diákok vendéglátójaként programszervezéssel, sok-sok FB ügyelettel kell tölteni, hiszen a japán diákok többsége még nem járt külföldön, gyermeki

ártatlansággal csodálkoznak rá a számunkra természetes dolgokra. Én végtelenül hálás vagyok a lehetőségért, amit a két egyetememtől kaptam – beszéljen magáért még néhány kedvcsináló kép. ☺

